

Het aanzicht van Hasselt II

1

Deze foto is van voor de oorlog. Geheel rechts is de aanlegsteiger en de Vispoort te zien. In het midden kijken we tegen de Watersteeg aan. Aan de linkerkant van de ingang ervan stond een tussenstation van het Gemeentelijke Energie Bedrijf. De stad kocht namelijk de stroom in van de IJsselcentrale en vervulde binnen Hasselt de rol van distributeur. Kort na de eerste wereldoorlog was men in Hasselt overgegaan tot elektrificatie. Aanvankelijk werden de leidingen nog bovengronds aangelegd, maar na de Tweede Wereld-

oorlog was men begonnen met ondergrondse bekabeling. In de jaren dertig van de vorige eeuw bleek deze nieuwe taak voor de gemeente erg winstgevend te zijn. In vijf jaar tijd kon in totaal 10.000 gulden als winst worden ingeboekt. Per jaar betekende dit, dat bijna twee procent van de stadsinkomsten van het energiebedrijf kwam. Nu had men in die crisisjaren kunnen besluiten om de bevolking door een prijsverlaging wat tegemoet te komen, maar het stadsbestuur nam het standpunt in dat daar dit slechts tot een geringe

lastenverlichting van drie cent zou leiden, de moeite niet waard was. Bovendien bood dit een gelegenheid om ook de wat meer behoeftigen een bescheiden deel van de financiële lasten te laten dragen. Alleen de industrie werd in geringe mate tegemoet gekomen. De minimumafdracht van 150 kilowattuur werd in 1932 teruggebracht tot 80 kilowattuur. Elk kilowattuur kostte in die tijd vijftien cent. Men kon er echter ook voor kiezen om voor elke pk vijftien gulden te betalen en voor meerdere afname vier

Nummer 2

Inhoud

- *Niet alleen de muren en de poorten imponeerden, ook de erboven uit stekende toren en kerk boezemde ontzag in.*

Colofon

Foto en memo

Foto's: afkomstig uit eigen collectie
Tekst: Frits schmidt

© dr. F.W. Schmidt

Zo zag Hasselt er eind negentiende tot aan het midden van de twintigste eeuw uit

cent per kilowattuur te betalen. Een jaar later werden die bedragen respectievelijk in dertien en drie cent gewijzigd. Vooral de raadsleden Hellenthal en Van de Berg drongen in die crisisjaren herhaaldelijk op lagere energieprijzen aan. Beiden verwachtten er een economische impuls van. Zij kregen slechts gedeeltelijk hun zin. De kisten- en botervatenfabriek van Hellenthal & Zn kon het op den duur maar moeilijk bolwerken. Voor een deel lag dat aan de crisis; de vraag naar de producten was afgenomen. Anderzijds was er ook sprake van een structureel probleem. De boterfabrikanten waren namelijk ook vanwege de crisis uit het oogpunt van kostenbesparing overgegaan tot andere goedkopere verpakkingsmaterialen. Hellenthal moest in

de loop van de jaren toen een deel van zijn personeel ontslaan. In 1939 werd de productie van botervaten zelfs beëindigd.

Zijn bedrijf is aan de voorzijde [zie foto 1] afgebeeld. Het ligt versholven tussen de bomen. Het staat echter tussen het energiehuisje en het café Ruimzicht in. Het gebouw met het wat geknikte dak fungeerde als opslagplaats voor de eindproducten van de fabriek van Hellenthal. De foto's op deze pagina tonen een meer recente situatie. Zo is op foto 2 te zien dat de voormalige opslagplaats van Hellenthal is overgegaan

naar het garagebedrijf van Dirk Jan van Hasselt. De foto is waarschijnlijk na de oorlog gemaakt. Naast de garage staat een Fina pomp. Het wagenpark dateert uit de vijftiger jaren. Tegenover de garage staat café Ruimzicht, dat in de jaren twintig ook dienst deed voor scheepsbevrachting. Om deze hercegelegenheid was een muurtje gebouwd. Het diende in de tijd toen de Zuiderzee nog open was als waterkering voor

extreem hoge waterstanden. Vaak was dat ten tijde van stormachtig weer. De ingang kon dan met planken en koeienmest worden afgesloten. Na de aanleg van de Afsluitdijk was ook dit overbodig geworden. Het café maakte in de jaren zestig plaats voor nieuwbouw.

gaan tot andere goedkopere verpakkingsmaterialen. Hellenthal moest in